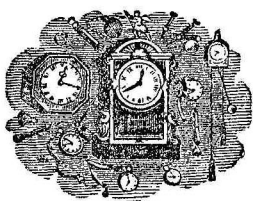

μένον ν' αποθάνωμεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ θάνατος δὲν θά ᾔηται παρὰ ἡ ἀρχὴ τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας μας. Ἄς ἀποφασίσωμεν λοιπὸν ὅλοι ν' ἀφιερωθῶμεν εἰς Αὐτὸν καὶ νὰ ζήσωμεν πρὸς δόξαν Του καὶ τὸ καλὸν τῶν ὁμοίων μας.

ΠΕΡΙΕΡΓΩΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ.

Ἀμερικανὸς τις ὠρολογοποιὸς κατεσκεύασεν ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον καλεῖ ἀστρονομικὸν καὶ τὸ ὁποῖον δουλεύει 367 ἡμέρας χωρὶς νὰ ἔχῃ χρεῖαν κουρδίσματος· εἶναι δὲ οὕτω πως κατεσκευασμένον ὥστε δεικνύει τὰς ὥρας καὶ τὰ λεπτὰ τῆς ἡμέρας, τὴν ἡμέραν τοῦ μηνὸς, τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, τὰ τέταρτα τῆς σελήνης, τὰς παλιρροίας, τὰ ζώδια, ὑπὸ τὰ ὁποῖα εἰσέρχεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη κ.τ.λ.!!

Τόσον ἐφθνὰ κατήντησαν ἤδη τὰ οἰκιακὰ ὠρολόγια ἐν Ἀμερικῇ, ὥστε μὲ 50 λεπτὰ δύναται τις νὰ ἀγοράσῃ ἐν διὰ τὴν οἰκίαν του!

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΜΕΝΕΙ.

Μικρὸς τις παῖς, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον ἦτο νὰ πωλῇ ἐφημερίδας εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπως τώρα κάμνουσιν οἱ μάγκες εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ πωλήσῃ τὰς ὁποίας εἶχεν ἐφημερίδας, μετεχειρίσθη ψεύματα. Τοῦτο ἐγνώσθη καὶ τὴν ἐπομένῃ Κυριακῇ ἐγένετο ἀντικείμενον ὁμιλίας εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλὰ τοιαῦτα παιδιὰ συνείθιζον νὰ συχνάζωσι.

«Τίς ἐξ ἡμῶν ἤθελεν ψευθεῖν διὰ νὰ κερδήσῃ πέντε λεπτὰ;» ἠρώτησεν ἡ διδασκαλίςσα.

«Ὅλοι ἐσιώπησαν.

«Ποῖος ἤθελε ψευθεῖν διὰ δέκα λεπτὰ;» ἐπανελάβεν αὐτῇ, — «ἢ διὰ μίαν δραχμὴν, ἢ διὰ χιλίας δραχμὰς;»

Εἷς ἐκ τῶν παίδων ἀκούσας τὰς χιλίας δραχμὰς ἐσυλλογίζετο ὅτι μὲ χιλίας δραχμὰς ἡδύνατο νὰ κατορθώσῃ πολλὰ πράγματα, ὡς λ. χ. νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ περιφέρηται εἰς τὰς ὁδοὺς πωλῶν ἐφημερίδας, νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκαίαν προμήθειαν τῆς ζωτροφίας του διὰ πολλὸν καιρὸν, ν' ἀγοράσῃ ἐνδύματα πολλὰ καὶ καλὰ καὶ νὰ κάμῃ ἄλλα πολλὰ πράγματα· ἀλλὰ πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του, ἕτερος παῖς

προλαβὼν εἶπεν, «Ὁχι! — οὐδὲ διὰ χιλίας δραχμὰς ἤθελον ψευθεῖν.

«Καὶ διατί;» ἠρώτησεν ἡ διδασκαλίςσα.

«Διότι, ἀφοῦ ἐξοδεύσω τὰ χρήματα καὶ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τοιουτοτρόπως ἤθελον ἀγοράζειν, δὲν θὰ μοὶ μείνῃ ἄλλο τι εἰμὴ τὸ ψεῦδος.»

Μόνον αἱ καλὰ ἢ αἱ κακὰ πράξεις μᾶς ἀκολουθοῦσιν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἀφίνομεν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ψυχὴ εἶναι πολυτιμότερα τῶν χιλίων δραχμῶν, εἶναι πολυτιμότερα παντὸς πράγματος ἢ καὶ ὅλων τῶν πραγμάτων ὁμοῦ — πολυτιμότερα ὅλου τοῦ κόσμου. Κάλιον λοιπὸν δι' ἡμᾶς νὰ χάσωμεν αὐτὰ μᾶλλον παρὰ τὴν ψυχὴν μας. Ἡ Εὐπειδὴ λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν, — «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί θέλει δώσῃ ἄνθρωπος εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Ο ΚΑΛΟΣ ΥΙΟΣ.

Ὁ καλὸς υἱὸς πράττει ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ τοὺς γονεῖς του εὐτυχεῖς. Ἐὰν ᾔηται πτωχοὶ προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ ἐργασίαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ οἰκονομῇ τὰς ἀνάγκας τῶν. Ἐὰν ᾔηται μονογενὴς, ἡ δὲ μήτηρ του χήρα, καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα τὴν ἀνακουφίῃ.

Ὁ καλὸς υἱὸς τιμᾷ τοὺς γονεῖς του, καὶ ὅχι μόνον τοὺς ὑπακούει, ὅταν ᾔηται παρόντες, ἀλλ' ἐνθυμεῖται τὰς διδασκαλίας τῶν καὶ ὅταν ᾔηται ἀπόντες καὶ μακρὰν αὐτοῦ.

Ὁ καλὸς υἱὸς, ἐὰν ἔχῃ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς αὐτούς. Ἐὰν τοὺς βλέπῃ ἀτακτοῦντας, ἡπίως καὶ μὲ καλὸν τρόπον τοὺς νοθετεῖ. Ἐὰν ἔχῃ καρμίαν κακὴν ἔστιν, τὴν ἀφίνει διὰ χάριν τῶν. Ἐὰν βλέπῃ κακὰς ἔξεις εἰς αὐτοὺς, διὰ τῆς καλῆς διαγωγῆς του τοῖς δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα. Προσέτι εἰς τοὺς δρόμους, τὸ σχολεῖον, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν οἶκον ἐνθυμεῖται, ὅτι τὸ παράδειγμα του δύναται νὰ ἐδηγήσῃ ἄλλους πρὸς τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν καὶ ἀγωνίζεται νὰ ᾔηται καλός.

Ὁ καλὸς υἱὸς δὲν κάμνει ὀρκους, δὲν λέγει ψεύματα, οὔτε μεταχειρίζεται ἀπρεπεῖς λέξεις. Μεταχειρίζεται τοὺς ἀνωτέρους του μὲ σεβασμὸν καὶ ἐὰν ᾔηται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινὸς, γίνεται τὸ

παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς πρὸς τὸν κύριόν του καὶ προσέχει εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐὰν ᾖναι εἰς τὸ σχολεῖον, ὑπακούει εἰς τὸν διδάσκαλόν τε συχνάζει τακτικῶς καὶ ἐγκαίρως καὶ φέρεται εὐτάκτως καὶ εὐπρεπῶς ἐν καιρῷ τῶν παραδόσεων.

Ὁ καλὸς υἱὸς εἶναι καθαρὸς εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὰ φορέματά του — ἀποφεύγει τὰς κακὰς συνουσίας καὶ τοὺς κακοὺς τόπους, καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐκπληροῖ τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα, ἀναγινώσκων τὴν Ἀγίαν Γραφήν, προσευχόμενος καὶ ἀκροαζόμενος τὸ ἐπ' ἐκκλησίας κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

ΟΣΙΡΙΣ.

Ἡ προκειμένη οἰκονογραφία παριστᾷ ἓνα τῶν τριῶν πρώτων θεῶν, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ὁ σι-ρις Κύριος τῆς γῆς.

Μυθολογεῖται ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ αὐτουργὸς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ ὅτι κατόπιν ὑπερασπιζόμενος τὰ συμφέροντα τῶν ἀνθρώπων ἤλθεν εἰς χεῖρας μετὰ τὸν τρίτον θεόν, τὸν Τυφῶνα, ἡ Καχίαν καὶ νικηθεὶς ἐφονεύθη καὶ τὸ σῶμά του ἐτέθη εἰς κιβώτιον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν Νεῖλον, ὅστις τὸ παρέρσεν εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἵσις, ὁ σύντροφος τοῦ Ὁσιρίδος, πληροφορεῖται περὶ τοῦ θανάτου του καὶ περιέρχεται τὴν κόσμον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σώματός του, καὶ τέλος τὸ εὕρισκεν ἄλλ' ὁ σκληρὸς Τυφὼν τὸ εἶχεν ἀσπλάγχχνος κολοιδωμένον. Μετὰ τοῦτο ὁ Ὁσιρις κατέλθεν εἰς τὰς καταχθονίους χώρας, καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τὸν Ἴσιν ἔλαθεν ἄλλην ὑπαρξιν καὶ ἐλατρεύετο ὡς θεὸς καταχθόνιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Σέραπιδος.

Ἐξωγραφίζετο ἔχων σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφαλὴν βοῦς, ἐνδεδυμένος χιτῶνα λινῶν κατάλευκον καὶ κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα σταυρὸν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ῥάβδον διὰ τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον αὐτὸν ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἱερῶν ταύρων Ἀπιος καὶ Μνέσιος.

Πόσον μωραὶ φαίνονται εἰς ἡμᾶς αἱ δοξασαὶ αὐταί! καὶ ὅμως, μικροὶ μου φίλοι, οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν τὸ μᾶλλον πεφωτισμένον ἔθνος τῆς ἐποχῆς των καὶ οἱ περισσότεροι τῶν προγόνων μας μετέδιδαν εἰς Αἰγύπτου διὰ νὰ διδαχθῶσι τὴν παιδείαν τῶν Αἰγυπτίων.

Ἡ ἁμαρτία οὐ μόνον ἐξαχρεώνει, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπομωραίνει τὸν ἄνθρωπον, ὥστε τὸν κάμνει νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ ψεῦδος καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ κτίσμα μᾶλλον παρὰ τὸν κτίσαντα.

ΠΟΤΑ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ (ταμβάκος.)

Ἡ χρῆσις τῶν πνευματωδῶν ποτῶν (σπίρτων) καὶ ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ καπνίζεον κατέστη τόσον γενικὴ μεταξὺ τῶν νέων μας, ὥστε εἶναι σπάσιον πρᾶγμα νὰ εὑρῇ τις παιδίον δωδεκαετὸς, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ καπνίζῃ.

Περὶ τῆς κακῆς ἐπιρροῆς τοῦ καπνοῦ εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν ἐγράφησαν πολλά. Εὐσεβὴς δέ τις ἄνθρωπος δίδει τὴν ἀκόλουθον συμβουλὴν καὶ ὑπόσχεται, τὰς ὁποίας συνιστῶμεν εἰς τὴν μελέτην τῶν μικρῶν ἀναγνώστων μας.

«Ἀπόφυγε τὰ ποτὰ καὶ τὸν καπνὸν πάντοτε, ἐκτὸς βταν ᾖναι ἀνάγκη νὰ τὰ μεταχειρισθῇς ὡς ἱατρικόν, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἀφθονίαν μέσων, εὐτυχῇ οἰογένειαν καὶ καλὰ γηρατεῖα.»

Ἀποσπῶμεν ἐξ ἐπιστολῆς τινος ἐκ Σμύρνης τὰ ἐπόμενα:

..... Οἱ συνδρομηταὶ τῆς «ἐφ. τῶν Παίδων» εὐαρεστηθέντες μεγάλως ἐκ τῶν περιεχομένων τῆς ὠφελίμων πραγμάτων θέλουσιν ἐξακολουθήσει τὴν συνδρομὴν των καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Ὁ διδάσκαλος Κ. Γ. μ' ἔγραψε προχθὲς νὰ σᾶς εἰδοποιήσω νὰ τοῦ στέλνεται καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων, καὶ ἐλπίζει νὰ καταγραφῶσι πλείονες ἔτι μαθηταί. Μετὰ γράφει ὅτι τὸ ἔργον εἶναι ὠφελιμώτατον καὶ πρέπει νὰ ὑποστηριχθῇ παρὰ πάντων τῶν διδασκάλων. . . . Μία κυρία, τὴν ὁποίαν ἠρώτησα προχθὲς ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδρομὴν της, μοὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ᾖτο πολὺ ἀγνώμων, ἐὰν ἔπαυε τὴν συνδρομὴν της, διότι ἐγνώρισε τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἀπῆλαυσεν ἡ μικρὰ της κόρη, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐφημερίδος ταύτης.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ.

Ὁ Γεώργιος ὀργισθεὶς ἡμέραν τινα κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἐκτόπησεν αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ δὲ διδάσκαλος θέσας αὐτὸν ᾗθελε νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὁ Ἰωάννης ὁμοῦς δραμὼν τὸν παρεκάλει νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

«Καὶ διατί δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ μὴ τιμωρηθῇ αὐτὸς, ὅστις σὲ ἔβλαπεν; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος.

«Διότι, — ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, — ὁ Χριστὸς μᾶς παρηγγέλλει νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς μας.»